

Δέκα χρόνια από το ξέσπασμα της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης υπερσυσσώρευσης και το κεφάλαιο έδειξε ότι δεν έχει καμία διάθεση να πληρώσει το λογαριασμό στις οικονομικές φούσκες που δημιούργησε. Αν το κεφάλαιο όπως μας λέει ο Μαρξ είναι ένας αιμοδιψής βρικόλακας, σήμερα στην πιο επιθετική του μορφή ή θα μας καταστρέψει ολοκληρωτικά ή θα τον στείλουμε στο μουσείο της ιστορίας. Οι όποιες προσδοκίες για βελτίωση ή μια δικαιότερη κοινωνία εντός του συστήματος, διαψεύδονται οικτρά καθημερινά. Οι ανισότητες αυξάνονται διαρκώς και είναι χαρακτηριστικό ότι με βάση πρόσφατες έρευνες, το 1% του παγκόσμιου πληθυσμού κατέχει πάνω από 50% του παγκόσμιου πλούτου, άρα περισσότερο πλούτο από το υπόλοιπο 99%.

Όπως και σε όλο τον κόσμο, έτσι και στην Κύπρο με την κρίση στην ΕΕ και την Ευρωζώνη, το κράτος βγάζοντας την μάσκα της δημοκρατίας, έδειξε πως είναι απλά ένα όργανο στην υπηρεσία της κυρίαρχης τάξης και όλες οι κυβερνήσεις, απέδειξαν ότι δεν είναι ένα σύνολο θεσμών που εργάζονται για τις κοινωνικές ανάγκες, αλλά για την κερδοφορία της πλουτοκρατίας. Η διαχείριση του συστήματος, είτε στη δεξιά νεοφιλελεύθερη εκδοχή, είτε στη σοσιαλδημοκρατική δήθεν αριστερή, είτε στις κυβερνήσεις συνεργασιών, είναι το ίδιο αντιδραστική και δεν μπορούν να δώσουν καμιά διέξοδο προς όφελος των λαϊκών στρωμάτων.

Μπήκαμε σε μηχανισμούς στήριξης και μνημόνια πίσω από το ιδεολόγημα της «κρίσης χρέους». Ο δανεισμός του κράτους για να σώσει τις τράπεζες με τίμημα το κούρεμα καταθέσεων, η μείωση μισθών και συντάξεων, η διάλυση συλλογικών συμβάσεων, τα ευέλικτα ωράρια, η κατάργηση της κυριακάτικης αργίας, η λεηλασία του ταμείου κοινωνικών ασφαλίσεων, οι εκποιήσεις σπιτιών, η αύξηση της ανεργίας, είναι μόνο μερικές από τις επιπτώσεις που καλούνται οι καταπιεσμένοι να πληρώσουν για την απληστία των καπιταλιστών, ακόμη και στην υποτιθέμενη «μεταμνημονιακή» περίοδο.

Σήμερα οι πολιτικές λιτότητας υλοποιούνται με ακόμα περισσότερη ένταση, όχι μόνο με όσα προαναφέραμε, αλλά και με την κατασπατάληση και το ξεπούλημα του δημόσιου πλούτου στο ιδιωτικό κεφάλαιο (με τις ιδιωτικοποιήσεις λιμανιών και οργανισμών κοινής ωφελείας) όπως και με την καταστροφή του περιβάλλοντος που επιβάλλει η καπιταλιστική ανάπτυξη.

Η κρίση οξύνει τις αντιπαραθέσεις και μεταξύ των κρατών στο διεθνές σκηνικό, αφού κλιμακώνονται οι ανταγωνισμοί για το μοίρασμα των σφαιρών επιρροής και ειδικότερα για τον έλεγχο των ενεργειακών πηγών, των δρόμων μεταφοράς πετρελαίου και φυσικού αερίου, αλλά και των χερσαίων και θαλάσσιων δρόμων μεταφοράς εμπορευμάτων. Το επίκεντρο της σύγκρουσης βρίσκεται στη Μέση Ανατολή, ιδιαίτερα στη Συρία.

Το κυπριακό κράτος αναζητεί συμμαχίες που θα του επιτρέψουν να αναβαθμίσει τον ρόλο του στη ευρύτερη περιοχή, οι οποίες όμως εγκυμονούν κινδύνους για την ειρήνη και τον λαό. Με πρόσχημα το κυπριακό, αλλά και την πολιτική της για την ΑΟΖ, η κυβέρνηση γίνεται υπηρέτης των φονιάδων ιμπεριαλιστών, συνεργαζόμενη ακόμα και στρατιωτικά με το κράτος - τρομοκράτη του Ισραήλ και ευθυγραμμίζεται πλήρως με την πολιτική ΗΠΑ - ΝΑΤΟ - ΕΕ στην περιοχή, κάτι που εξυπηρετεί και ο άξονας Αίγυπτος - Ισραήλ - Ελλάδα - Κύπρος.

Από την άλλη η Τουρκία που είναι εδώ ως κατοχική δύναμη, εξελίσσεται ολοένα και σε πιο αυταρχικό κράτος, δημιουργώντας ασφαλώς αρνητικές προοπτικές και για τις εξελίξεις στο

Κυπριακό. Σε συνδυασμό με την έξαρση του εθνικισμού και τη στάση τόσο της κυβέρνησης, όσο και του τουρκοκυπριακής ηγεσίας από την άλλη, καθίσταται σαφές ότι η επερχόμενη λύση από τις ηγεσίες δεν μπορεί να εξυπηρετήσει σε καμία περίπτωση τα συμφέροντα του κυπριακού λαού.

Θεωρούμε ότι μόνη ελπίδα μπορεί να είναι η ενδυνάμωση ενός ενιαίου κινήματος Ε/κ και Τ/κ, με κοινούς στόχους που να κτίζεται από τα κάτω με μαζικούς αγώνες. Αυτό το κίνημα θα πρέπει να αποκτήσει ουσιαστικό πολιτικό περιεχόμενο, να έχει ταξικό και μαχητικό χαρακτήρα, να μπορεί να αντιπαρατεθεί με τις επιδιώξεις των ελίτ στις 2 κοινότητες, να υπερβεί τα πλαίσια που καθορίζουν οι κυρίαρχες τάξεις και να μπορεί να θέσει τους δικούς του όρους και προϋποθέσεις, στην προοπτική για την απελευθέρωση από ιμπεριαλιστές αλλά και ντόπιους δυνάστες.

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες, κρίνουμε απαραίτητη τη δημιουργία μιας συλλογικότητας που θα συμβάλει στην ταξική ανάταση μέσα από τη ριζοσπαστικοποίηση εργαζομένων και νεολαίας, αλλά και τη συγκρότηση κοινωνικών αντιστάσεων απέναντι στις πολιτικές κράτους – κεφαλαίου.

Αναρχικοί και Κομμουνιστές αναγνωρίζουμε ως αναγκαιότητα την σύζευξη των σημείων που συμφωνούμε για την επίτευξη αυτού που προσδιορίζουμε ως στρατηγικό στόχο (κοινωνική επανάσταση) και όχι την επίλυση των ζητημάτων που προκύπτουν από τις ιδεολογικές μας διαφορές. Μακριά από λογικές περιχαράκωσης και σεχταρισμού, δεν θεωρούμε ως απαραίτητο όρο, για την ένταξη στην ομάδα μας, την ιδεολογική ταύτιση. Εκτιμούμε ότι μπορεί να παλέψει μαζί μας, οποιοσδήποτε αφουγκράζεται την πεποίθησή μας πως η συλλογική δράση και η ταξική συνειδητοποίηση μπορεί να αποτελέσει εφελκυστικό αγώνα.

Οι συνελεύσεις μας και ο τρόπος λειτουργίας αντικατοπτρίζουν τις αξίες και τα ιδανικά για τα οποία παλεύουμε. Έτσι λοιπόν συνδιαμορφώνουμε και παίρνουμε αποφάσεις αμεσοδημοκρατικά με ισότιμη συμμετοχή όλων των μελών, με κυκλική ανάληψη ευθυνών, αποβάλλοντας με αυτό τον τρόπο εξουσιαστικές δομές και καταπιεστικούς ρόλους. Δεν αντιλαμβανόμαστε τη συνέλευση απλώς ως τρόπο λήψης αποφάσεων αλλά επιδιώκουμε την διάχυση της γνώσης και την αυτομόρφωση των μελών μας.

Βασικός γνώμονας στον αγώνα μας, είναι η ανάδειξη της διεθνιστικής αλληλεγγύης, μέσα από την ενότητα και κοινή δράση των εργαζομένων ανεξαρτήτως καταγωγής, απέναντι σε ότι υποβαθμίζει τις ζωές μας, αλλά και στα φαινόμενα ρατσισμού και νεοφασισμού που επιχειρούν να διασπάσουν την εργατική τάξη και να υπερασπιστούν τα συμφέροντα των αφεντικών. Επίσης μέσα από τον συντονισμό με κινήματα και οργανώσεις στο εξωτερικό, στην προοπτική του διεθνούς μετώπου αντίστασης στην επιθετικότητα των ιμπεριαλιστών.

Έχοντας επίγνωση των αρνητικών συσχετισμών και των δυσκολιών που έχουμε να αντιμετωπίσουμε, ευελπιστούμε να εμπνεύσουμε και εμπνευστούμε από τους αγώνες για να συμβάλουμε στην οικοδόμηση ενός ανατρεπτικού ρεύματος, για μια κοινωνία ισότητας, αλληλεγγύης και ελευθερίας.

Bandiera – Συλλογικότητα Αναρχικών και Κομμουνιστών